

Lovčeva poroka.

Stoji na gori lovec mlad,
V dolíno se ozíra;
Z desnico briše si solzé,
Levico v puško vpíra.

Krog njega cvet in ptičji spev,
Nad njim je nebes jasni;
Obdaje skalnih ga vrhov
Planinski pas prekrasni.

S čeri pozdravlja ga sladkó
Brhká planinska roža;
Z doline glas zvona zvoní,
Mu mlado lice boža.

Veselo poje jasni zvon,
K poroki se oglašá;
A lovcu gori vrh skalín
Najslajša nada vgaša.

Pred žrtveníkom svečenik
Do smrti dva poročá;
Nevesti mladi ženín lep
Srcé gorko izročá.

Okó nevesti se smeji
In lice rdí cvetoče;
Vsa družba ž njo se veseli,
A lovec gori joče.

Saj njemu segla je v roké
In njemu obljubila,
Zdaj gre pa z drugim iz cerkvé
In nanj je pozabila. — —

Stoji na gori lovec mlad,
Na puško se opíra,
In v črni gozd in v sivo peč
Zamíšljen se ozíra.

Zjasní se mračno mu okó,
Krepkó v goró zavrisne,
In vbere lice si mladó,
Na srce puško stisne.

«Planína sojna, tvoj sem, tvoj,
S teboj se bom zasnubil,
Poročil danes se s teboj,
Do gróba bom te ljubil.

Ti zvesta puška rísana
Boš naju poročíla,
In o ljubezni stalnih src
V dolíno boš zvoníla.

Če žalost sela bo v srcé,
Pa se boš ti ozvala,
In za kozó in za srnó
Boš blede smrt pognala.

S teboj užival bom vesel
Planinske slasti tajne,
Planína pa povesti vmes
Bo pravíla mi bajne.

Ni mar mi več dolínski svet,
Ni deva mar nezvesta;
Ti skalna mi planína si
Najkrasnejša nevesta.»

Z goré v goró pa dan za dném
Glasé se strelóv poki,
Kot gorska pesem v dol doné
O lovčevi poroki.

J. Slemec.

Spoznanje.

Po letih sem dolgih se vrnil domov,
Duhá utrudilo je to potovanje.
Pokoja ne daje ni rodni mi krov,
Ker sabo prinesel sem bridko spoznanje.

Spoznanje, ki vse mi življenje grení,
Odganja mi spanec in dušo pretresa:
Uprta so vsem na telesa očí,
Zato sem povsodi le videl — telesa.

Anton Medved.

